

— Tehát a tényeket, ha csak ezt kívánják. Pedig a jól elvégzett munka az anyagi honorálás mellett megérdemel néhány dicsérő szót, de ha nem akarják meghallgatni, legyen. Kollégák! Tiszta szívemből köszöntöm önöket a pontos, remek, hihetetlen rendszeretettel teljesített vállalásaik utolsó fázisa előtt. Már csak egyetlen dolog van hátra. Az Ellenőrkiasszony végignézi, jelenti a Központnak, hogy a kitűzött munkáért járó összeget a héten megkaphassák!

A Didergő Király elégedetten mosolyog, szeretné végigkocogtatni csapata valamennyi kobakját: Hát kell ide beszéd?!

Látszik ez a mosoly, és a Plébános Úr búcsúzóul megjegyzi:
— És engedjék meg, hogy itt önök előtt gratuláljak remek, ambíciós, nagy tehetségű vezetőjükhöz, aki a legnehezebb pillanatokban sem vesztette el a fejét...

A Didergő Király belebrummog a markába. A fiúk látják, ők is belebrummognak markukba, mosolyogva. Megdöngetnék a Didergő Király hátát, vállát, de messze áll, a szőnyegen belül...

— Szeretettel várjuk az Ellenőrkiasszonyt, keziticsókologom, keziticsókologom...

Majd a király, nem lehetnek itt bajok, van nekünk bizodalomunk, brummogva, mosolyogva távoznak, lengő olajszag, izzadságszag, rohadó tornacipők szaga marad utánuk, és hosszasan a brummogás, melyben a Didergő Király felfedezte a hajóvontatók dalát, visszhangozva Eridanus fenyőerdő, Eridanus sziklás ormai ajándékeként, és *gyönyörűszépen*.

— Nyissunk ablakot, kérem — mondja a Plébános Úr, megtörölve homlokát.

Igazán bűdös van a helyiségben, de ő még bele is fáradt.

— Tőtünk? — érdeklődik kedvesen mosolyogva a csapat: a Didergő Király felvette-e a minden rekordot megdöntött br. vez.-nek járó aranydukátot.

— Tőtünk, persze. A Dimrov tér megteszi?

— Tőtünk, tőtünk, tőtünk! — örvend a csapat.

A fiúk feketék, mint az ördögök. A király a dombon, most újra elégedett: idejövét látta, drága Brillantja újfent összetörve. Kisbárány, mondd mit arattál? teszi fel a kérdést az emeleten levő Plébános Úrnak.

Lehetünk életünkben még egyszer *művezetők*? Valószínűtlen! És rendes munkások, aki felelősséggel tartozik a többiért is? Ez is. Soha nem voltunk rendes munkások. Kedves, csattogó Brillantunkon, nevetve olajos, festékes kezünkön: imádtuk az érzést, hogy már csak néhány hónapunk van hátra.

Most meg néha azt álmodjuk: tizenöt mozdulattal beigazítottunk, még nem használtuk el a *belővést*, melyet *remek* lányunk bekészített: Brillantunk futó!

Átlépünk szerencsétlen Endréhez a szomszéd Brillantra, vigyorunk, hogy kínlódik szegény.

Onnan átlépünk a szomszéd-szomszéd Brillantra. Gyönyörködünk Fecó úr egyszerű, csodálatosan célszerű mozdulataiban: ezt szeretttük volna mindig ellesni kezéből. Nehéz a rossz természet. Nagy teher... álomunk aztán elpattan szemünkből, akár vihar előtti vízben a buborék. *Vízverte vízbuborék*.

A lányt, akivel annyit bajlódunk: néha látjuk. Nem ismer meg bennünket. Nem tehetünk egyebet: mosolygunk keserűen. Nő lett a kislányból, igazi nő. Majd gyereket szül, és elfelejti első mesterét, arcunk kkesik kosarából. Az évek meg telnek visszafoghatatlanul. Szép melle az első gyerek után megereszkeedik, tartását már csak fejünkben őrizzük... Ezt arattuk.

VII.

Koszorút fon a Didergő Király; „Lovat, szamarat, kecskét veszek, húzzátok szekerem!” — fűből, virágból. Űgyesek az ujjai, gyorsak. Bár rég tanulta, a mozdulatok belenőttek kezébe, van, amit nem felejt a Didergő Király. Hagyományos koszorút fon. Leányélettől búcsúzó leányok szép homlokára, sűrű hajára fejüket. Térdepelnek, amikor a színes, dalos fonatot elhelyezi: rezzenetlen arccal, a pillanathoz illő méltósággal.

Borzonganak.

A Didergő Király elkönyveli, mint első bizonyítható eredményt. A borzongás profinak is nehéz, tudja ő ezt. A profiban is van érzés, tudja, mi a szent. Mi a szentség. Nem meri felölneni, míg minden kötél el nem szakad.

Megrázza fejét a Didergő Király: nehogy elvetéljen a borzongás, asszonyát megkéri: Most, csak most az egyszer légy szíííves!

Aztán megtörténik.

Kezében tartja a fonattal Máriához hasonlatossá tett arcot. Nem keres hibát, repedést. Ajkat. Megleli. Nyújt a percen. Csodálatosnak találja. (*Csodálatosnak találja... — H.*)

Feltámad a szél, csilingelnek a virágfejek, papsajtgyömbök. Harsány ez a csengőszó, figyelmeztető: indulni kell. Még énekelnek a pacsirták, de a nap lemenőben, hosszú árnyékok fekszenek, készen az álomra.

Házunk felé poroszkálunk, látjuk a Didergő Királyt, s közben eljátszogatunk a kérdéssel: Barátnőnket ágyban hagynánk-e ködös hajnali séta kedvéért, ha lenne? Azt hisszük, igen. Hiszen olyan ritka már, ha csak kedvünkre teszünk. Magunk hatalmas, óriási kedvére. Értünk már nem történnek dolgok, csak harc él, melyben részeltünk.

A lejtőn még utoljára elcsúszunk: rossz cipőt húztunk! Egy zombék farcsontunkon keresztül figyelmeztet: ha így, ha úgy, de haladunk.

Matyikó Sebestyén József

Hegyközségi tor

Dr. Vajkai Aurélnak

Fölakasztottuk-e mind a szobrokat?!
Kinőhet-e újból lábuk és kezük?
Süllyedő nyomok közt föllobogózva,
söröskupakcsörgő torzó tekintetük!
Szőlők, e nyitott temetőben
algákkal teli lélegző kövek,
ereim-zablája üres akvadukt,
nyilözönébe tarlott gömb-fejek ...
Erdők hulladék kátránypapírja:
esett vadak, abroncsos-fejfék—
tőke-vágító csikorgó tenyérbe:
fejsze éle! Uram, — a gyertyák!
Gyökerek szétlőtt kerítésein
cefreszagú medáliák —
karókra ölt madárijesztő
szerelem-fércek; sáncok, csont-gúlák!
Rovancsra járnak
— hány ezer éve?
Dögcédulák, feshő könyv-gerincek,
Rom-szerek ... rokkan a kockás virradat:
tuskón a kódex!
Vasak a földben, de izmuk él!
Nézem: a baglyok!
Varieté-vázú járom alatt
bábnyaláncos sirályrikkancsok!

Fürdesz hajnali hírekben;
örvény-kerékben lóként, aktaként,
pannón térképpel
platánok közt lépdelsz ...
Szilfák dér-fonatán hízó-idő,
talpam alatt
szétvert falak —
piócák fekete serege!

Ágak, csontok között

Akácos álé vágtat tüdőmbe,
pandalló mezőn ívó gyermekkorom —
jégvesztén hőember-tüszög s leír
a tavasz a nyájas Napon.

HALÉRT akváriumba: micsoda út?
Rángunk! ... Beton-réteken von harácsot:
Sióköldökszinórom — Európa
döngeti szívem, hullámok sebén a rácsot.

Mennybéli öltönyöm házon, ólakon —
bennszülött mosoly köröz poháron,
hurrázó szajak rajtam, jóllakón.
Kányák fekete kesztyűi a fákon!